

Lilac

林知落 หลินจือลั่ว เซียน

หมิงหมิงดา แบล

Nuine วาด

ศัตรูเก่า
2 เกิดใหม่
พร้อมกัน
ในวันวิวาห์

和宿敌结婚当天一起重生了

ศัตรูเก่า
เกิดใหม่
พร้อมกัน
ในวันวิวาห์

和宿敌结婚当天一起重生了

2

林知落 หลินจื่อลั่ว
เขียน

หนังสือพิมพ์
แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เราทุกคนรู้ดีว่ามัธยมปลายปีสาม คือช่วงเวลาสำคัญที่สุดของชีวิตวัยรุ่น
ทั้งต้องเตรียมตัวสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่จะกำหนดเส้นทางชีวิต
ข้างหน้าของตนเอง และยังเป็นช่วงเปลี่ยนผ่านจากเด็กที่เต็มไปด้วยความฝัน
สู่ผู้ใหญ่ที่เผชิญปัญหาสังคมมากขึ้น...โดยเฉพาะปัญหาครอบครัว

ในวัยต่อต้านที่ฮอว์โมนกำลังพลุ่งพล่าน หลินเฉียนและเจิ้งผิงซิงเคย
ตัดสินใจด้วยมุมมองแบบหนึ่ง จนเกิดเป็นแผลใจชวนให้รู้สึกเสียใจและเสียตาย
แต่ในเวลานี้ที่พวกเขาได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะเลือกทางเดินใหม่ให้ตนเอง
และครอบครัวอย่างไร แล้วคุณล่ะ ถ้ามีโอกาสได้ย้อนเวลากลับไปยังช่วงเวลา
หัวเลี้ยวหัวต่อนั้นอีกครั้ง คุณจะเลือกเหมือนเดิมอยู่หรือเปล่า

รวมเอาใจช่วยผู้ใหญ่ในร่างเด็กทั้งสองคน และลองพูดคุยกับตนเองใน
วันวานอีกครั้งไปด้วยกันใน*ศัตรูเก่าเกิดใหม่พร้อมกันในวันวิวิธ* เล่ม 2 นี้กันค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

ช่วงบ่าย ของวันประกาศผลสอบรายเดือนครั้งที่สอง เริ่มมีข่าวแพร่กระจายในหมู่นักเรียนโรงเรียนมัธยมที่สิบสองว่าปีนี้ทางโรงเรียนเสนอชื่อผู้เข้าชิงโควตาศึกษาต่อทั้งสิบสองคน นอกจากตัวแทนนักเรียนตลอดกาลอย่างหลินเฉียนแล้ว ปีนี้ยังมีฮั่วเยว่ยุ่เพิ่มมาด้วย โดยหนึ่งในสองคนนี้จะมียกเว้นคนเดียวที่ถูกเลือกให้เป็นนักเรียนโควตา

ทั้งโรงเรียนเกิดเสียงฮือฮาทันทีที่มีข่าวออกมา เนื่องจากโรงเรียนมัธยมที่สิบสองเสนอชื่อเข้ารับโควตาเพียงคนเดียวมาโดยตลอด ไม่เคยดำเนินการเช่นนี้มาก่อน ทำให้มีนักเรียนบางส่วนสงสัยว่านี่เป็นอภิสิทธิ์สำหรับลูกชายของรองผู้อำนวยการ แต่หลายคนก็มองว่าคะแนนสอบครั้งสุดท้ายของฮั่วเยว่ยุ่โดดเด่นขนาดนี้ จึงไม่แปลกที่โรงเรียนจะเสนอชื่อเขา เพราะถึงยังไงตัวแทนนักเรียนคนก่อน ๆ ก็ไม่เคยมีใครถูกคนคนเดียวทำคะแนนแซงหน้าถึงสองครั้งติดต่อกันซ้ำร้ายผลสอบรายเดือนครั้งแรกของหลินเฉียนยังต่ำกว่ามาตรฐานมาก

ข่าวลือแพร่สะพัดไปในเวลาอันสั้น เกิดความคิดเห็นขึ้นมากมายหลายเสียง เด็กห้องคิงอาศัยความเป็นเพื่อนร่วมห้องเข้าไปซักถามฮั่วเยว่ยุ่ทันที ฮั่วเยว่ยุ่บอกเพียงว่าตนก็เพิ่งทราบเรื่องนี้เหมือนกัน และยังเอ่ยด้วยท่าทางที่ดูเคอะเขินเล็กน้อย “ในเกณฑ์การประเมินนักเรียนโควตา สัดส่วนของคะแนนสอบถูกนำมาคิดเยอะที่สุด อย่างที่รู้กันว่าทุกรุ่นที่ผ่านมาโรงเรียนเราเสนอแค่อันดับหนึ่งของสายชั้น และการสอบสองครั้งล่าสุดฉันดันได้ที่หนึ่งพอดี บางทีโรงเรียนอาจพิจารณาจากเรื่องนี้เลยเสนอชื่อฉันไปด้วยมั้ง...”

เพื่อนร่วมชั้นซึกใช้ด้วยความสงสัย “แบบนี้สุดท้ายแล้วนายกับอาเจียน ใครจะได้รับเลือกล่ะ”

“ยังไม่ได้ตัดสิน ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน” ฮั่วเย่รู่ยแสดงสีหน้าไม่รู้เรื่อง แต่ก็อดแถมข้อมูลไม่ได้ “แต่ได้ยินมาว่าการคัดเลือกของรุ่นก่อน ๆ ก็ดูคะแนนเป็นหลัก ผลการสอบรายเดือนสองครั้งล่าสุดของหลินเจียนไม่ค่อยดีเท่าไร คงส่งผลต่อการประเมินของเขาไม่น้อย”

ในบรรดานักเรียนที่รุ่มล่อมมีตั้งหลินเจียนอยู่ด้วย เธอสงสัย “จี้” ทันที อย่างผิดหวัง “ผลสอบรายเดือนครั้งแรกของอาเจียนก็แย่เกินไปจริง ๆ นั่นแหละ... ไควตาอยู่ในมือแล้วแท้ ๆ ดันทำพลาดซะได้...” พูดออกไปแล้วถึงนึกขึ้นได้ว่า ยังอยู่ต่อหน้าฮั่วเย่รู่ย จึงรีบแก้เป็นพลัน “เอ่อ ฉันไม่ได้ว่าเย่รู่ยไม่เก่งนะ ปีนี้นายมาแรงมากจริง ๆ...”

ฮั่วเย่รู่ยแสดงท่าทีใจกว้าง แถมยังเอ่ยเยาะหยันตัวเอง “ไม่เป็นไร จริง ๆ ฉันเองก็ตกใจกับผลสอบของหลินเจียนเหมือนกัน ไม่งั้นโอกาสคงไม่ตกมาถึงฉัน...”

คนอื่น ๆ ต่างพากันออกความเห็น

“เย่รู่ยก็เจ๋งเหมือนกัน โรงเรียนถึงกับเสนอชื่อเพิ่มเป็นกรณีพิเศษเลยนะ”

“เรียกว่าพลิกไฟได้เลยนะเนี่ย...”

“เฮ้อ ถ้าดูคะแนนสอบเป็นหลัก งั้นเย่รู่ยก็มีโอกาสมากกว่านะสิ...”

...

เพื่อนร่วมชั้นทั้งตกใจ อีจฉา และซิ่นชม ท่ามกลางเสียงพูดคุ้ยแซะซึ่งมีความรู้สึกเสียตายนแทนหลินเจียนปนอยู่ด้วย

ฮั่วเย่รู่ยยืนอยู่กลางวงล้อมพลาตึมด้ากับคำชมเชยของทุกคน เขาเพียงยิ้มน้อย ๆ และกล่าวถ่อมตัวเป็นครั้งคราว ทว่าไม่ได้พูดขัดอะไร

ส่วิเหยามองข้ามไปยังอีกฟากของห้องเรียน เห็นฮั่วเย่รู่ยอยู่กลางวงล้อมราวกับกำลังจัดงานแถลงข่าว ก็จินตจณต้องเขย่าแขนหลินเจียนแรง ๆ “อาเจียนแบบนี้หมายความว่ายังไง ผู้อำนวยการกลับกลอกซะมืด ไหนบอกว่าไควตาเป็นของนายคนเดียวไง”

หลินเจียนหรีตามองเขา “นายอย่าใส่ไฟผู้อำนวยการมั่ว ๆ สิ เขาไม่เคย

พูดแบบนั้นสักหน่อย”

เห็นเขายังมีท่าที่ไม่หือไม่อือ สวีเหยาจึงร้อนใจก่อนจะตะโกนลั่น “อาเจียน นายรู้หรือเปล่าเนี่ยว่าเรื่องนี้มันร้ายแรงแค่ไหน!”

หลินเจียนถูกเข่าจนหัวสั่นหัวโคลนจึงรีบผลักเขาออกไป “ฉันรู้ंना”

น่าเสียดายที่ปากบอกว่ารู้แล้ว ใบหน้ากลับไม่ปรากฏแววกระตือรือร้น แม้แต่น้อย ยังมีท่าที่ไม่เดือดเนื้อร้อนใจตามเดิม สวีเหยาถึงกับต้องลูบหน้าอกบ่อยๆ เพื่อระงับอาการหัวร้อน “อาเจียน ความรักทำให้นายเสียสติไปแล้วหรือไง ตั้งสติหน่อยเถอะ นายอยู่ ม.ปลายปีสามแล้วนะ อนาคตต้องมาก่อนสิ!”

หลินเจียน “...”

สวีเหยาครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนลุกพรวด “ไม่ได้การแล้ว ฉันต้องไปคุยกับน้องสะไภ้เดี๋ยวนี้เลย”

จากการสังเกตการณ์ของสวีเหยาในช่วงนี้ ถึงเจิ้งผิงซิงจะไม่ได้มีดีอะไร แต่กลับเอาใจใส่หลินเจียนอย่างจริงจัง เขาเชื่อว่าหากเจิ้งผิงซิงมีจิตสำนึกมากพอ คงไม่มีทางปล่อยให้หลินเจียนดูดยต่ออนาคตแบบนี้แน่

หลินเจียนได้เตรียมอีกฝ่ายไว้พร้อมโกหกเล็กน้อยโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของทุกฝ่าย “น้องสะไภ้ของนายคุยกับฉันแล้ว”

สวีเหยาชะงักไป ก่อนถามอย่างสงสัย “จริงหรือ”

หลินเจียนพยักหน้าพาลงตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง “จริงสิ เขาเป็นห่วงอนาคตของฉันจะตาย”

สวีเหยาได้ยั้งดังนั้นก็ถอนหายใจแล้วมองหลินเจียน “อาเจียน ถึงน้องสะไภ้จะไม่ใช้คนดีอะไร แต่เรื่องนี้นายต้องฟังเขา...”

หลินเจียนรีบเรียกร้องความเป็นธรรมให้แฟนหนุ่ม “เขาไม่ดีตรงไหนกัน เขาเป็นคนดีมาเลยนะ”

สวีเหยาอึ้ง “...นี่นาย ผิดประเด็นหรือเปล่า”

ขณะกำลังพูดอยู่นั่นเอง เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งก็ปรีมาส่งข่าว “อาเจียน ครูหรงเรียกนายไปพบที่ห้องพักครูนะ”

หลินเจียนรับคำ เขกหัวสวีเหยาทีหนึ่งแล้วลุกขึ้นยืน “เอาละ เลิกเป็นห่วงฉันได้แล้ว”

สวี่เหยาฟิงที่ไหนกัน เขาเกาะหัวตัวเองแรง ๆ อย่างหงุดหงิด

หลินเจียนไม่ได้ออกประตูห้องเรียนที่ใกล้ที่สุด แต่ตั้งใจเดินอ้อมไปทางกลุ่มคนที่รายล้อมฮัวเย่รู่อยู่ ก่อนจะเอ่ยแทรกเข้าไปกลางวงด้วยรอยยิ้ม “คะแนนสอบสองครั้งล่าสุดของเพื่อนฮัวเย่อดเยี่ยมมากจริง ๆ ขนาดครั้งนี้ฉันตั้งใจทำข้อสอบสุด ๆ ยังได้คะแนนน้อยกว่าเพื่อนฮัวเย่อยู่ดี”

เพื่อนร่วมห้องที่รายล้อมฮัวเย่รู่ต่างรู้สึกกระอักกระอ่วนเมื่อเห็นหลินเจียนเข้ามารว่มวง การที่จู่ ๆ โควตาซึ่งอยู่ในมือถูกฉกชิงไปอย่างไม่คาดคิด ทุกคนเดาว่าตอนนี้หลินเจียนคงรู้สึกแย่ ประโยคพวกนี้อาจฝันพูดไปอย่างนั้นเอง

เมื่อเทียบกันแล้วฮัวเย่รู่ดูใจกว้างกว่ามาก แวดตาที่มองหลินเจียนแฝงความลำพองใจ “เพื่อนหลินก็ถ่อมตัวเกินไป ฉันแค่ดวงดีเฉย ๆ หรือ?”

“แค่ดวงดีที่ไหนกัน” หลินเจียนพุดยิ้ม ๆ “เอกสารคัดเลือกโควตาต้องยื่นไปตั้งแต่ก่อนสอบรายเดือน โรงเรียนคงคาดการณ์ได้ล่วงหน้าว่าเพื่อนฮัวจะสอบได้คะแนนดี เลยยื่นเอกสารของนายไปพร้อมกันเลย ควรจะบอกว่าคุณภาพของเพื่อนฮัวได้รับการยอมรับจากทางโรงเรียนตั้งนานแล้วถึงจะถูก”

ทันทีที่หลินเจียนกล่าวจบ ฮัวเย่รู่ปล้นตัวแข็งทื่อ เขาสะกดกลืนอารมณ์จนใบหน้าเขียวคล้ำ ตกตะลึงจนพูดอะไรไม่ออกสักคำ

เพื่อนร่วมห้องที่อยู่รอบ ๆ เริ่มเผยสีหน้าซับซ้อน แม้แต่เพื่อนที่ชมฮัวเย่รู่ไม่ขาดปากยังหุบยิ้มจับ

พวกเขามัวแต่ตกใจกับเรื่องที่ทางโรงเรียนเสนอชื่อฮัวเย่รู่เป็นกรณีพิเศษ บวกกับไม่รู้รายละเอียดขั้นตอนการยื่นโควตา จึงไม่ทันเอะใจเรื่องความไม่สมเหตุสมผลด้านเวลา ตอนนี้เมื่อหลินเจียนเอ่ยขึ้นมาเบา ๆ ทุกคนจึงตาสว่างขึ้นมาโดยพลัน

ถึงอย่างไรก็ยังอยู่ต่อหน้าเจ้าของเรื่อง ทุกคนไม่กล้าแสดงความสงสัยออกมาตรง ๆ จึงพากันยิ้มเจื่อนเพื่อไม่ให้เสียมารยาทแล้วหัวเราะกลบเกลื่อน “พวกนายทั้งคู่เก่งมาก อย่าถ่อมตัวกันมากนักเลย”

“นั่นสิ ๆ เวลาคนเก่งถ่อมตัวมันดูปลอมแล้วก็ไม่จริงใจชอบกล ฉันไม่ปลื้มเลย”

“เพ็งนี่ขึ้นได้ว่ามีข้อสอบที่ยังไม่ได้ตรวจคำตอบ ฉันไปก่อนนะ”

“ฉันด้วย เราไปตรวจด้วยกันดีกว่า ไปเถอะ”

เพียงชั่วพริบตา กลุ่มคนที่เคยรายล้อมฮั่วเย่รู่ก็หายวับ ทั้งให้ฮั่วเย่รู่ยืนอยู่ที่เดิมคนเดียว บรรยากาศช่างดูวังเวงเมื่อเทียบกับความครื้นเครงเมื่อครู่

ฮั่วเย่รู่เสแสร้งต่อไปไม่ไหว จ้องหลินเฉียนเซมิ่งพลางเอ่ยเสียงเย็น “เพื่อนหลิน นายทำข้อสอบไม่ได้เอง ทำไมต้องพุดจาใส่ความกันแบบนี้ด้วย”

หลินเฉียนเซมิ่งถามอย่างไม่เข้าใจ “ประโยคไหนที่ฟังดูใส่ความหรือนั่นออกจะพุดตรงไปตรงมา”

ฮั่วเย่รู่โมโหจนแทบกระอักเลือด เกือบหลุดปากทำให้เสียภาพลักษณ์อยู่หลายหน แต่ต้องกัดฟันทนเพื่อชมอารมณ์เอาไว้ ก่อนเอ่ยแตกต้นเสียงเย็น “ถ้านายเอาเวลาที่ส่งสัยคนอื่นไปตั้งใจอ่านหนังสือเหมือนฉัน คงแก้โจทย์ได้อีกหลายข้อ”

หลินเฉียนเซมิ่ง “เรื่องนี้เห็นที่จะช่วยไม่ได้ โจทย์พิเศษข้อนั้น ต่อให้พยายามยังไงฉันก็ทำไม่ได้อยู่ดี”

เขากวาดตามองฮั่วเย่รู่อย่างมีเสณัย “ใครจะเก่งเท่าเพื่อนฮั่วล่ะ”

หลินเฉียนเซมิ่งก็เดินจากไปอย่างสบายอารมณ์ ปล่อยให้ฮั่วเย่รู่ที่ทั้งโกรธทั้งหงุดหงิดยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น เขาไม่เข้าใจเลยสักนิด ทั้งๆที่เขาถือไฟเหนือกว่า แคร่หัวเราะเยาะหลินเฉียนตอนประกาศผลเท่านั้น แต่พอหลินเฉียนมาพุดพล่ามแค่นี้ก็คำ ทำไมเขาถึงรู้สึกจนตรอกได้ขนาดนี้

“...หลินเฉียน เธออย่ากังวลไปเลยนะ โควตาเป็นแค่ทางเลือกหนึ่งในการเข้ามหาวิทยาลัย คนเก่งๆ อย่างเธอต่อให้ไม่ได้โควตาก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้สบายๆ อยู่แล้ว...” หงเช่ออี้ปลอบหลินเฉียนอย่างนุ่มนวลด้วยกลัวว่าเขาจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง

หงเช่ออี้ทราบข่าวตั้งแต่ตอนเช้า เนื่องจากผลสอบสองครั้งล่าสุดของฮั่วเย่รู่โดเด่นมาก หลังจากสำนักงานรับสมัครของมณฑลได้ตรวจสอบเอกสารแนะนำตัวยังมีแนวโน้มที่จะเสนอชื่อฮั่วเย่รู่มากกว่า หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือไม่ต้องยื่นเอกสารถึงมหาวิทยาลัย F ด้วยซ้ำ ผลการคัดเลือกโควตาก็ออกมาแล้ว

เรื่องนี้สร้างความตกใจให้หงเซ่ออี้ไม่น้อย แม้ว่าทั้งคู่จะเป็นนักเรียนของเธอ แต่ไม่ว่าด้วยความรู้สึกหรือด้วยเหตุผล เธอคิดว่าหลินเฉียนตรงเกณฑ์โความากกว่า อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่เรื่องที่เธอมีอำนาจตัดสินใจ สิ่งเดียวที่เธอทำได้คือโน้มน้าวให้หลินเฉียนเตรียมใจยอมรับโดยเร็วที่สุด

ขณะที่เธอพยายามปลอบใจหลินเฉียน ใครบางคนซึ่งโตะทำงานถูกเบียดตีดมมู่ห้องกลับจงใจหักหน้าเธอ เคอไฉจู ครูฝ่ายปกครองที่เสียบหายไปช่วงหนึ่งสัปดาห์ในที่สุด หล่อนเยาะเย้ยด้วยท่าทางระริกกระริ “ฉันบอกแล้วว่านักเรียนหลินไม่สมควรได้โควตาพวกคุณก็ไม่เชื่อ เพิ่งส่งเอกสารแนะนำตัวไปหยกๆ ก็ทำตัวจ้องห้องฟองชน คะแนสสอบถึงได้ออกมาแบบนี้...”

หงเซ่ออี้กลอกตามองบนอยู่ในใจเพราะถูกยั่วโมโห แต่ไม่กล้าปะทะกับเธอตรงๆ จึงพูดคำว่า “ครูเคอ อย่าเพิ่งพูดอะไรแบบนี้ตอนนี้เลยค่ะ”

เคอไฉจูไม่สนใจเธอ ยังคงพูดต่อไม่หยุด “ฉันพูดผิดตรงไหน นี่ฉันหวังดีกับนักเรียนหลินนะ ไม่อยากให้เขาผิดหวังเกินไป แล้วก็หัดดูเย่รุ่มเป็นตัวอย่างซะบ้าง ว่าแล้วฉันนี่ก็มาถึงจริง ๆ มองออกตั้งแต่แรกว่าเย่รุ่มเป็นเด็กไม่ธรรมดา ดูจากผลสอบสองครั้งล่าสุดก็ได้ ฉันพูดถูกไหมล่ะ...”

หงเซ่ออี้สุดจะทนแล้วจริงๆ เธอทวาดว่า “ครูเคอ คุณช่วยหยุดพูดที่ได้ไหม?”

เคอไฉจูยอมให้หงเซ่ออี้ทวาดใส่ที่ไหนกัน เธอทุบโตะดังปังบ้าง “สำรวจกิริยาด้วย คนเป็นครูพูดจาแบบเธอได้ด้วยเหรอ”

หงเซ่ออี้มีนิสัยไม่สู้คน พอโดนเคอไฉจูตะคอกใส่แบบนี้ก็สะดุ้งเลือกก่อนเอ่ยเสียงเบาหวิว “แล้วมีใครพูดถึงนักเรียนแบบคุณด้วยเหรอ”

งานคังปี้ หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ที่อยู่ข้างๆ ช่วยลำทับ “ครูเคอ พูดกับเด็กแบบนี้ไม่ดีเลยนะ...”

ไปเยี่ยนจู่เอ๋อบ้าง “ครูเคอพูดแรงเกินไปนะครับ”

ยิ่งทุกคนพร้อมใจกันช่วยหลินเฉียน เคอไฉจูก็ยิ่งโกรธ หากไม่ใช่เพราะหลินเฉียน ตอนนั้นเธอคงไม่ต้องอับอายขายหน้า ถ้าเป็นเมื่อก่อนครูพวกนี้มีหรือจะกล้าต่อปากต่อคำกับเธอ

เคอไฉจูเมินครุคนอื่นแล้วหันไปยิ้มเยาะหงเซ่ออี้ “ครูหง คุณไม่ได้เพิ่ง

เข้ามาทำงานสักหน่อย จนป่านนี้ยังอ่านสถานการณ์ไม่เป็นอีกเหรอ ฉันว่าคุณอย่า
มัวเสียเวลากับนักเรียนที่เพิ่งได้เรื่องดีกว่า คิดดูดี ๆ ลีว์ต่อไปใครจะขึ้นเป็นผู้นำ
ของโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง”

หงขออดีต ไม่ถึงว่าเธอไม่ฟังจะพูดจาใจแข็งต่อหน้านักเรียนขนาดนี้ จึง
รีบหันไปบอกหลินเฉียน “งั้นวันนี้เราคุยกันแค่สักว่า ครูรู้ว่าเธอแปลกใจกับ
ผลลัพธ์นั้นมาก...”

“ไม่ครับ ผมไม่แปลกใจสักนิด” หลินเฉียนกล่าวแหวกหงขออีกด้วย
รอยยิ้ม ก่อนภาวตาตามองเธอไม่จุแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ “ลูกชายของว่าที่
ผู้อำนวยการได้ใจดวงตา ก็เป็นลักษณะที่เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้อยู่แล้วครับ”

หงขออึ้งหลินเฉียนมอง ไม่คิดว่าจะได้ยินคำพูดแบบนี้จากปากนักเรียน
เป็นเธอไม่จุมีปฏิริยาก่อนใครเพื่อน เธอถูกพรวดชื่นมาดำพันที่
“หลินเฉียน ไครสอนให้เธอพูดจาแบบนี้”

คำพูดของหลินเฉียนนั้นแค่คาดเดากลับกันไป เธอไม่คิดว่าเด็กนักเรียน
จะคิดคำพูดพวกนี้เองได้

หลินเฉียนยืนขึ้นแล้วอึ้งเธอโดยไม่หลบเสียง “แค่พูดตามทีรู้สึกครับ”
แวตตาของเขาดมกริบและตรงไปตรงมาจนเธอไม่จุเหลืออดตัวหันไปเล็กน้อย
เคอไม่จุยังผินตัวต่อ “คงไม่มีคนอบรมสั่งสอนอะไรคุณนะ ตัวเองสติได้ไม่ตี
ไม่รู้จักสำนึกว่าแยءแล้ว นี่ยังกล้าใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่นเพื่อบรรลุตั้ว! ฉันจะยื่นเรื่อง
รายงานพฤติกรรมของเธอสละ โรงเรียนไม่ควรเรสเทอชื่อเธอไปตั้งแต่แรกแล้ว...”

ขณะที่เคอไม่จุกำลังดำหลินเฉียนไม่หยุดปาก หันเดินขึ้นลิ้นเสียง “งั้น”
ตั้งขึ้น ประตู่ห้องพักครูถูกกระแทกเปิดจากด้านนอก พร้อมกับร่างหนึ่งที่ถูก
ผลักเข้ามาอย่างแรง ไครคนนั้นเขลลหลายก้าวถึงยืนทรงตัวได้ เขาหอบแฮก
หลงเอยอย่างเดือดดาล “หลินหย่าจื่อ คุณบ้าไปแล้วหรือไม่!”

ทุกคนในห้องพักครูหันไปมองอย่างพร้อมเพรียง และตกตะลึงทันทีเมื่อ
พบว่าคนที่ถูกกระแทกประตู่ห้องพักครูเข้ามาคือรองผู้อำนวยการยี่ผิงชวน
หลินหย่าจื่อตามเข้ามาติด ๆ ก่อนจะส่งลูกเตะเข้ากระแทกกลางอก

¹ เคอไม่จุต้องการประจบยี่ผิงชวนด้วยการเรียกขานว่าผู้อำนวยการ

ฮั่วผิงชวนอย่างจังโดยไม่รอให้เจ้าตัวพุดจบ

ฮั่วผิงชวนคิดไม่ถึงว่าหลินหย่าจื้อจะไม่เก็บอาการลัคนิดแม้อยู่ต่อหน้า
คนมากมายขนาดนี้ เขาตั้งตัวไม่ทันจึงล้มคะมำไปกับพื้น

บรรดาครูในห้องพัก “เหวอ...”

เคอไฉจูที่เมื่อก็ยังปากเก่งเพราะมีฮั่วผิงชวนหนุนหลัง “...”

หลินหย่าจื้อมองฮั่วผิงชวนที่อยู่เบื้องล่างพลางเอ่ยด้วยสีหน้าเย็นชา
“คุณกล้ายุ่งกับลูกชายผม ผมก็กล้ามีเรื่องกับคุณเหมือนกัน”

ปกติลินหย่าจื่อเป็นคนอารมณ์ร้อน ดำเนินการกำราบนักเรียนหลากหลายรูปแบบของเขาเล่าขานกันไปทั่วโรงเรียน แต่ไม่มีใครคาดคิดว่าครูท่านนี้จะกล้าลงมือแม้กระทั่งกับรองผู้อำนวยการ

บรรยากาศในห้องพักครูตึงเครียดถึงขีดสุดในช่วงพริบตา เคอไฉ่จูกริตร้องเสียงแหลม กระวีกระวาดเข้าไปพุงฮั้วผิงชวนพร้อมประณามเสียงดัง “หลินหย่าจื่อ คุณกล้าทำร้ายร่างกายผู้อำนวยการฮั้วเซียวเหอหรือ ทำเหมือนบ้านเมืองไม่มีชื่อมีแปไปได้ คนมีพฤติกรรมเป็นอันตรายต่อคณะครูอย่างคุณนั้นจะยื่นเรื่องรายงานแน่นอน...”

หลินหย่าจื่อแสบะยี้ม ส่งสายตาที่มแทงเคอไฉ่จูราวกับคมมีด “ครูเคอ ถ้าคุณไม่ใช่ผู้หญิงคงโดนผมต่อยจนได้ไปเฝ้าบรรพบุรุษตั้งนานแล้ว ฉะนั้นเอาตัวเองให้รอดก่อนเถอะ”

ทุกคนรู้ว่าหลินหย่าจื่อคนนี้หากพูดว่าต่อยก็คือต่อยจริง ๆ ไม่ใช่แค่ชู้เคอไฉ่จูที่กำลังโวยวายอยู่กลัวจนหุบปากนับและเพลอหลุดสะอึกเพราะความตื่นตระหนก

ครูบางคนอดไม่ได้ที่จะถอนหายใจด้วยความเสียดาย...อยากเห็นเคอไฉ่จูโดนต่อยซะมัด!

ไปเถี่ยนจุที่ค่อนข้างสนิทกับหลินหย่าจื่อเพราะสอนห้องเดียวกัน รีบวิ่งไปคว้าตัวอีกฝ่าย “ครูหลิน ใจเย็นก่อนนะ ค่อย ๆ พูดค่อย ๆ จากันดีกว่า”

หลินหย่าจื่อกล่าวเสียงเย็น “ผมพูดดี ๆ ไปแล้ว ในเมื่อรองผู้อำนวยการฮั้ว

พูดภาษาคนไม่รู้เรื่องก็ต้องใช้กำลัง”

ฮั่วผิงชวนรู้ลึกถ้อยบายเพราะถูกเตะต่อหน้าครมมากมาย จึงชี้หน้าหลินหย่าจื้ออย่างโกรธเกรี้ยว “ลูกชายคุณไม่ได้เรื่องเองจะโทษใครได้ ถ้าเก่งจริงก็สอบให้ได้ ที่หนึ่งสิ จะมาหาเรื่องกันทำไม คนตรวจสอบเอกสารคือฝ่ายการรับสมัครของมณฑล ถ้าแท้จริงก็ไปเตะคนรับสมัครด้วยเลยสิ!”

หลินหย่าจื้อเอ่ยหน้านิ่ง “บอกชื่อคนที่รับสินบนของคุณมาสิ คินนี่ผมจะยกพวกไปถล่มให้ยับทั้งบ้านเลย”

คณะครู “...” แหวตอาอยากรู้อยากเห็น

ฮั่วผิงชวนโดนหลินหย่าจื้อตอกหน้าจึงพาลโมโหแล้วตวาดลั่น “หลินหย่าจื้อ คุณพูดจาเหลวไหลอะไร นี่มันใส่ร้ายกันชัด ๆ ขอโทษผมมาเดี๋ยวนี้เลย”

หลินหย่าจื้อหักนิ้วดังกร๊อบด้วยท่าทางน่ากลัว “ฮั่วผิงชวน คะแนนสอบลูกชายคุณเพิ่งออกวันนี้ แต่ยื่นเอกสารโควตาไปตั้งแต่ครึ่งเดือนก่อน ผมก็ต้องถามว่าครึ่งเดือนที่แล้วลูกชายคุณใช้คุณสมบัติอะไรในการยื่นขอโควตา”

คณะครูมองหน้ากัน ใบหน้าฮั่วผิงชวนแดงสลับซีด แต่ยังไม่ก็เป็นถึงรองผู้อำนวยการจึงไม่แตกตื่นง่ายเหมือนฮั่วเย่รู่ย เขายิ้มเยาะทันใด “คุณคงลืมไปสินะว่าสอบรายเดือนครั้งแรกเย่รู่ยก็ได้ที่หนึ่ง”

หลินหย่าจื้อแย้งกลับ “ที่ผ่านมานอกจากตัวแทนนักเรียนก็มีคนอื่นได้คะแนนอันดับหนึ่งเหมือนกัน ทำไมเด็กพวกนั้นไม่มีโอกาสได้ยื่นขอโควตาบ้างล่ะ คะแนนสอบของลูกชายคุณมันวิเศษวิโสกว่าคนอื่นหรือไม่”

คราวนี้ฮั่วผิงชวนเหี้ยมดุดันเคลือบไม่สงวนท่าทีอีกต่อไป “ใช่ ผมช่วงชิงมันมาเอง เย่รู่ยมีความสามารถ ผมช่วยเขานิดหน่อยจะเป็นไรไป ก็ใช้คะแนนสอบพิสูจน์แล้วว่าเขามีคุณสมบัติที่จะได้รับโควตามากกว่าลูกชายคุณ”

ยิ่งหลินหย่าจื้อมีสีหน้าดำทมิฬ ฮั่วผิงชวนยิ่งได้ใจ “หลินหย่าจื้อ ถ้าคุณแท้จริงจะลองคิดหาทางช่วยลูกชายดูก็ได้นะ แต่คุณทำไม่ได้เองจะโทษใครได้ละ ขนาดเรื่องการสอบยังได้ห้องที่ห่วยที่สุด...”

สิ้นเสียงนั้นไปเยียนจู่ก็ถลึงตาพูดแทรกอย่างทนฟังไม่ได้ “รองผู้อำนวยการฮั่ว นักเรียนห้องแปดไม่ห่วยสักนิด...”

หลินหย่าจื้อจ้องฮั่วผิงชวนเขม็ง “ถ้าฮั่วเย่รู่ยได้รับการเสนอชื่อเข้ารับ

โควตาตามขั้นตอนปกติ วันนี้ผมคงไม่ว่าอะไรสักคำ แต่นี่กระบวนการมันไม่โปร่งใสตั้งแต่ต้น ต่อให้ฮั่วเย่รู้จะสอบได้ที่หนึ่งอีกกี่สิบครั้ง ผมก็ไม่มีวันยอมรามือเด็ดขาด”

หลินเฉียนเฝ้าดูการปะทะระหว่างหลินหย่าจี้กับฮั่วผิงชวนอยู่ด้านข้าง เข้าใจทันทีว่าทำไมเมื่อฮั่วผิงชวนเข้ารับตำแหน่งในชาติที่แล้ว หลินหย่าจี้ถึงได้ทีโหลในการประเมินความพึงพอใจของคณะครูทุกปี

ชาติที่แล้วหลังก่อเหตุทะเลาะวิวาท หลินเฉียนก็ถูกสั่งพักการเรียน จึงไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่โรงเรียนบ้าง แต่ด้วยนิสัยของหลินหย่าจี้ คงไม่มีทางยอมรับบทลงโทษที่โรงเรียนมอบให้หลินเฉียนในตอนนั้นได้ง่ายๆ บางทีเขาอาจจะปะทะกับฮั่วผิงชวนเหมือนในตอนนี และเป็นไปได้ว่าจะลงไม้ลงมืออย่างรุนแรง

หลินเฉียนลอบถอนหายใจ น่าเสียดายที่ชาติที่แล้วพวกเขาสองพ่อลูกไม่เคยพูดจากันดี ๆ เขาจึงแทบไม่รู้เลยว่าหลินหย่าจี้ทำอะไรเพื่อเขาบ้าง

หลินเฉียนอาศัยจังหวะที่คณะครูหันไปสนใจหลินหย่าจี้กับฮั่วผิงชวนส่งข้อความไปหาเจิ้งผิงชิงอย่างรวดเร็ว จากนั้นลุกขึ้นแล้วเอ่ยเสียงเรียบนิ่ง “พ่อครับ อย่าใจร้อนนักสิ”

หลินหย่าจี้เพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าลูกชายก็อยู่ในห้องพักครูด้วย เขาตัวสั้นเล็กน้อยในตอนแรก ก่อนจะเก็บสีหน้าชิงชิง แล้วเปลี่ยนมายิ้มใจดีในชั่วพริบตา “อาเฉียน ทำไมลูกถึงอยู่ที่นี่ด้วยล่ะ พ่อกำลังคุยธุระกับรองผู้อำนวยการฮั่วอยู่นะ”

ฮั่วผิงชวน “...”

ครูคนอื่นๆ “...”

คิดไม่ถึงเลยว่าคนหัวรั้นและโหดเหี้ยมอย่างหลินหย่าจี้จะมีมุมอ่อนโยนแบบนี้ด้วย

หลินเฉียนเคยชินกับสกิลการเปลี่ยนสีหน้าของหลินหย่าจี้แล้วจึงเอ่ยยิ้มๆ “จะคุยไปทำไมครับ เรื่องนี้ใครดีใครได้ก็ถูกแล้ว”

ฮั่วผิงชวนก็ปรับสีหน้าเป็นเคร่งขรึมตามปกติเช่นกัน จัดปากเลื้อยให้เรียบร้อยแล้วเอ่ยว่า “หลินเฉียนนี่รู้ความจริงๆ โควตานะวัดกันที่ศักยภาพอยู่แล้ว ครูหลินมีชีวิตมานานชะเปลา่ เรื่องแค่นี้กลับมองไม่ออก”

ถ้าหลินเฉียนไม่ได้อยู่ตรงหน้า ป่านนี้หลินหย่าจี้คงลงมือเข้าไปแล้ว

เขาดทนซ่มกลั่นอารมณ์แล้วยืมให้ลูกชายตามเดิม “อาเจียน ลูกกลับห้องเรียนไปก่อนนะ เดี่ยวคุยกับรองผู้อำนวยการชั่วคราวเสร็จแล้วพ่อจะไปหา”

ฮั่วผิงชวนตัวสั้นเต็มโดยไม่รู้ตัว “เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับหลินเจียนด้วยอย่าไล่เขาไปสิ”

คณะครู “...” แฮ่ ไม่คิดเลยว่ารองผู้อำนวยการผู้ส่งาผ้าเผยจะเอาเด็กนักเรียนมาเป็นโล่ป้องกันตัวเอง

หลินเจียนยิ้ม “อย่าเสียเวลาเลยครับพ่อ รองผู้อำนวยการชั่วคราวไม่ยอมรับผิดหรอก ต่อยเขาไปก็ไม่ได้อะไรนอกจากความสะใจ เราเอาเวลาไปรายงานเขา กับเบื้องบนโดยตรงเลยดีกว่า”

ครูทั้งหมด “โ้ว...”

หลินหย่าจื้อ “หือ?!”

เดิมทีฮั่วผิงชวนคิดว่าหลินเจียนเป็นแค่เด็กปากไม่ลั่นกลั่นน้ำมัน คงรับมือไม่ยากเหมือนคนเป็นพ่อและหลอกล่อง่ายกว่า ที่ไหนได้เด็กหนุ่มคนนี้กลับหน้าเนื้อใจเสือ พ่อได้ทีก็ซ่มซู่กันเลย

หลินหย่าจื้อลูบหมัด “ต่อยเสร็จค่อยรายงานก็ได้”

ฮั่วผิงชวนชี้หน้าหลินเจียนอย่างควบคุมอารมณ์ไม่ไหวอีกต่อไป “นักเรียนหลิน เธอเป็นนักเรียนแท้ๆ แต่ไปเอาความคิดสกปรกแบบนี้มาจากไหน คะแนนสอบไม่ดีแทนที่จะทบทวนตัวเอง แต่กลับมาใส่ความเพื่อนใส่ร้ายครู ความคิดของเธอเป็นอันตรายเกินไป ครูว่าเธอคงอยู่โรงเรียนเราต่อไปไม่ได้แล้ว ถ้านักเรียนคนอื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง คงส่งผลกระทบอันใหญ่หลวงต่ออัตราการเข้ามหาวิทยาลัยของทั้งโรงเรียน...”

เคอโง่ช่วยล่ำทับ “ใช่ค่ะ เด็กคนนี้ไร้ศีลธรรม เป็นตัวอันตรายชัดๆ...”

ทั้งสองกล่าวหาหลินเจียนเสีย ๆ หาย ๆ อย่างเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย หลินหย่าจื้อโกรธควันออกหูไปแล้ว ขณะที่หลินเจียนฟังหูซ้ายทะลุหูขวา ยังคงยิ้มราบเรียบพร้อมดึงพ่อที่อยากลงไม้ลงมือเอาไว้แล้วเอ่ยเสียงร่าเริง “รองผู้อำนวยการชั่วคราว คนบริสุทธิ์ไม่เห็นต้องกลัวคำวิจารณ์ ถ้าคุณไม่ได้ทำอะไรผิดทำไมต้องกลัวว่าจะถูกรายงานด้วยล่ะ”

หลินเจียนปิดสองปากตรงหน้าที่กำลังกล่าวหาถอดๆ ได้ในประโยคเดียว

ฮั่วผิงชวนตระหนกได้เช่นกันว่าท่าทางของตนดูร้อนตัวเกินไป สีหน้าเขาพลัน
 บึ้งตึง “ครูแค่ตกใจที่รู้ว่ามึนนักเรียนแบบเธอในโรงเรียนเราด้วย เป็นหายนะ
 ของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองแท้ๆ”

หงเฮ่ออึ้งเกรงว่าหากปล่อยให้พูดอะไรกันต่อ ฮั่วผิงชวนจะใช้อำนาจในฐานะ
 รองผู้อำนวยการเล่นงานหลินเจี้ยนเข้าจริง ๆ จึงรีบปรามหลินเจี้ยน “เธอเป็นแค่
 เด็ก อย่าเข้าไปยุ่งเรื่องของผู้ใหญ่เลยนะ”

เคอไฉจูยังยืนหยัดอยู่ฝ่ายเดียวกับฮั่วผิงชวนไม่เปลี่ยนแปลง หล่อน
 กล่าวเสียงแหลม “เรื่องวันนี้จะปล่อยไปไม่ได้เด็ดขาด”

หลินเจี้ยนยังรักษาท่าทีสุขุม ไม่แข็งกร้าวและไม่นอบน้อม เขาเอ่ย
 กลับหัวเราะ “ปล่อยไปไม่ได้อยู่แล้วครับ ตอนที่รายงานต้องส่งชื่อครูเคอไปด้วย
 แน่นนอน”

เคอไฉจู “...”

คณะครูพูดในใจ ตั้งตารอแล้วนะ!!!

เคอไฉจูตัวสั่นเพิ่มความโมโห “บังอาจนัก...” ทว่ากลับพูดอย่างอื่น
 ไม่ออกอยู่นาน

ความน่าเกรงขามของเธอส่วนใหญ่ได้มาจากความเคารพทั่วไปที่นักเรียน
 มีต่อครู แต่คนที่มึนจิตวิญญาณจนโลกอย่างหลินเจี้ยนไม่เล่นด้วยเสียอย่าง
 วิธีการข่มขู่ที่เธอชอบใช้จึงไม่ได้ผลเลยสักนิด

ฮั่วผิงชวนแค้นยี้มอย่างโกรธจัด “เฮาสี เชิญพวกคุณไปรายงานได้เลย
 ถ้าเบื้องบนตรวจสอบพบว่าฮั่วผิงชวนคนนี้จะกระทำการทุจริตใดๆ แม้เพียงเล็กน้อย
 ผมจะลาออกทันทีโดยไม่ลังเลเลย”

ฮั่วผิงชวนโมโหที่ตนเสียหน้าต่อหน้าผู้คนมากมาย จึงลั่นวาจาอย่าง
 มั่นอกมั่นใจ เพราะต่อให้ถูกรายงานจริง ๆ เขาก็ไม่กลัวอยู่แล้ว หากไม่มีคอน-
 เนกชันกับเบื้องบนตั้งแต่แรก การคัดเลือกโควตาของฮั่วเย่รุ่ยจะเข้าเกณฑ์กว่า
 หลินเจี้ยนได้อย่างไร

หลินหย่าจือยังตั้งท่าพร้อมปะทะ เขาหันไปบอกหลินเจี้ยน “อาเจี้ยน
 จั๊นลูกหลับตาลงแป๊บหนึ่งสิ เดี่ยวตอนต่อจะพยายามปิดปากเขาไว้ ลูก
 คิดซะว่าไม่รู้ไม่เห็นก็ได้”

ฮัวผิงชวนฉุนจัดจ่นเสียงแปร่ง “หลินหย่าจื้อ อย่าคิดว่าผมทำอะไรคุณไม่ได้นะ”

หลินเฉียนตึงหลินหย่าจื้อ “พ่อครับ มันไม่คุ้มกันหรอก”

หลินหย่าจื้อยังคงเจ็บใจ แต่ยังไม่ก็ต้องไว้หน้าลูกชาย สุดท้ายจึงได้แต่เอ่ยอย่างเคียดแค้น “ฮัวผิงชวน คุณเตรียมวีลแชร์ไว้ได้เลย”

“ฉันจะคอยดูว่าคนกระจอก ๆ อย่างคุณจะมีปัญญาทำอะไรได้” นัยน์ตาฮัวผิงชวนเต็มไปด้วยความดุดัน เขายังอยากพูดอะไรต่อ แต่จู่ ๆ เสียงที่เอ่ยอย่างราเริงเสียงหนึ่งก็ดังมาจากทางประตู “โอ๊ะ ทำไมทุกคนถึงยืนอวกกันแบบนั้นล่ะ กำลังประชุมอยู่หรือครับ”

เสียงที่ดังขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยทำลายบรรยากาศในห้องพักครู ทำให้อารมณ์ตึงเครียดผ่อนคลายลงเล็กน้อย

ทุกคนหันไปมอง ไปเยือนจู่ตะโกนเรียกก่อนใครเพื่อน “ผิงชิง มีอะไรหรือเปล่า”

ดวงตาเจ้ผิงชิงโผล่ขึ้นเป็นพระจันทร์เสี้ยว ยิ้มอย่างใสซื่อ “พอดีมีโจทย์ที่ตรวจคำตอบแล้วไม่เข้าใจ เลยอยากให้ครูช่วยสอนครับ”

พูดจบไม่ลืมที่จะชมตัวเอง “ผมนี้ช่างเป็นนักเรียนดีเด่นที่ตั้งใจเรียนและมุ่งมั่นจริงๆ”

ตอนนี้ไม่ว่าเขาจะทำอะไรล้วนดังมาไปหมดในสายตาไปเยือนจู่ คนเป็นครูหัวเราะชอบใจ “นั่นนะสิ ครูได้ยินเด็กห้องดังหลายคนเรียกเธอว่าเจ้มานะกันใหญ่”

เจ้ผิงชิง “...”

เจ้ผิงชิงทำเป็นไม่ได้ยิน เดินดุ่ม ๆ ไปหาหลินหย่าจื้อแล้วยื่นกระดาษข้อสอบให้ “ครูหลินครับ โจทย์พิเศษข้อนี้ยากมากเลย ผมอ่านยังไงก็ไม่เข้าใจ ครูช่วยอธิบายได้ไหมครับ”

หลินหย่าจื้อถอนสายตาจากฮัวผิงชวนอย่างจำใจ กวาดตามองข้อสอบแล้วลั้งเลครูหนึ่ง แต่ก็ยอมอธิบายในที่สุด “ถึงคำถามข้อนี้จะดูซับซ้อนแต่จริง ๆ ถ้าตีโจทย์แตกแล้วมันไม่ยากเลย แค่มีสื่อนไขที่ชวนให้สับสนเท่านั้น เธอดูตรงนั้น...”

หลินหย่าจื้อซี้บรรทัดหนึ่งในโจทย์ ทว่าอ่านไปได้ครูหนึ่งก็หยุดกลางคัน โจทย์ข้อนี้ จานคังปี้หัวหน้ากลุ่มสาระคณิตศาสตร์เป็นคนคิด เจ้าตัวค่อนข้างภูมิไฉกับโจทย์ข้อนี้มาก เมื่อเห็นนักเรียนมาถามจึงอดเงี้ยวหูฟังไม่ได้ แต่ได้ยืนมาตรงนี้ก็ท้วงขึ้น “ครูหลิน ครูอ่านผิดแล้วละ เงือนไขไม่ได้เขียนไว้แบบนั้น...”

หลินหย่าจื้อกลับมาองเขาด้วยสายตาแปลกๆ “ครูจาน ผมไม่ได้อ่านผิดครับ”

สีหน้าของจานคังปี้พลันเปลี่ยนไป ลูกพรวดวิ่งเข้าไปคว้าข้อสอบมาดู ก่อนที่ดวงตาจะเบิกโพลงทันใด

ตอนนี้องหลินเฉียนก็เอ่ยขึ้น “โจทย์ข้อนี้ผมก็ไม่เข้าใจตรงเงือนไขเหมือนกันครับ ครูจานออกข้อสอบยากเกินไป ผมแก้ยังงี้ก็ไม่ได้...”

เจิ้งผิงซิงทำหน้าที่ตกอกตกใจ “เป็นไปไม่ได้ ตัวเตอร์ของฉันทันทีที่สุดในโรงเรียนแล้ว ไม่มีโจทย์ข้อไหนที่นายแก้ไม่ได้หรอก”

“ฮู้” หลินเฉียนเอานิ้วแตะปาก “ให้มันน้อยๆ หน่อย”

จานคังปี้เริ่มหน้าเสีย วิ่งไปหยิบข้อสอบสำรองสองสามชุดมาเปรียบเทียบดูหลายรอบ ก่อนจะกุมท้ายทอยพลงเอ่ยว่า “คงเกิดปัญหาระหว่างพรินต์ เผลอกดโดนแป้นพิมพ์หรือเปล่าละ ถ้าไม่สังเกตก็ดูไม่ออกจริงๆ ว่าตรงเงือนไขพรินต์ออกมาผิด...”

หลินหย่าจื้อพยักหน้าหงิกๆ “ถ้าเงือนไขเปลี่ยนแบบนี้ โจทย์ข้อนี้น่าจะแก้ไม่ได้”

“เอ” เจิ้งผิงซิงอุทาน “ทำไมจะแก้ไม่ได้ครับ มีนักเรียนคนหนึ่งตอบได้นี่นา”

สีหน้าของทุกคนในห้องพักครูเปลี่ยนไปโดยพลัน ต่างมองไปยังฮั่วผิงชวนด้วยแววตาสงสัย

ฮั่วผิงชวนที่ตอนแรกเตรียมเผ่นเพราะเห็นหลินหย่าจื้อถูกเบี่ยงเบนความสนใจไปแล้วถึงกับชะงักเท่ากึก

เจิ้งผิงซิงยังพูดไปเรื่อย ๆ เสียงของเขารื่นหูแต่แฝงไว้ด้วยพลังทะลุทะลวงสะท้อนก้องในห้องพักครูอันเงียบสงัด ลอยเข้าโสตประสาทของครูทุกคน

“เงื้อมมือ หนวดเงือกไซ่ผิตยังตอบถูก นี่มันอัศจรรย์ะผู้เกิดจากพระเจ้า
ชัด ๆ!”

ศตวรรษ

“พ่อครับ เรื่องมันกลายเป็นแบบนี้ได้ยังไง” ในห้องทำงานของรองผู้อำนวยการ อ้าวเย่รู้ร้องขอความช่วยเหลือจากอ้าวผิงชวนด้วยความร้อนใจ “ตอนนี้ทั้งโรงเรียน กำลังลือกัน...ว่าผมสอบได้ทีหนึ่งเพราะรู้เฉลยข้อสอบล่วงหน้า”

เสียงของเขาเบาลงเรื่อย ๆ ทั้งยังมองหน้าต่างเป็นพัก ๆ เพราะกลัวมีคน ไปได้ยิน บอกตามตรงว่าเขาเองก็ร้อนตัวไม่ต่างกัน

ตอนนี้ข่าวที่ว่าโจทย์พิเศษข้อสุดท้ายของข้อสอบวิชาคณิตศาสตร์พิมพ์ผิด และไม่มีคำตอบที่ถูกต้องได้แพร่สะพัดไปทั่วสายชั้นแล้ว

โจทย์ข้อนี้เป็นโจทย์สำคัญที่ตัดสินอันดับหนึ่งและสองของสายชั้น ทั้งยัง ขึ้นชื่อว่าเป็นโจทย์หินที่มีคนตอบถูกแค่คนเดียว ด้วยเหตุนี้ครูคณิตศาสตร์ ในแต่ละชั้นเรียนจึงกล่าวชื่นชมอ้าวเย่รู้ยกเป็นพิเศษ แต่เมื่อมีข่าวนี้ออกมา เลยกกลายเป็นประเด็นร้อนของทั้งสายชั้นทันที

เรื่องที่อ้าวเย่รู้เขียนคำตอบที่ถูกต้องอย่างครบถ้วนสมบูรณ์สำหรับโจทย์ ที่พิมพ์ผิดเริ่มสร้างความระแคะระคายในทันที เมื่อประกอบกับกระบวนการ เสนอชื่อเข้ารับโควตาที่ไม่สมเหตุสมผลของเขา ทำให้แม้แต่นักเรียนที่อ่อนต่อโลก ยังเดาออกว่าเรื่องนี้มีเบื้องลึกเบื้องหลัง

โดยเฉพาะแก๊งอันธพาลห้องเจ็ดและแปดที่ขยันหาเรื่องเป็นปกติอยู่แล้ว พอเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับลูกพี่คนใหม่ยิ่งไม่ต้องพูดถึง พวกก็วางตากับหลีกา ถึงกับไปตัดกรอที่เซิงบันได ขวาทางนักเรียนที่เดินผ่านไปผ่านมาเหมือนที่เคย ดักไถเงินค่าบุหรีกับเด็กคนอื่นเมื่อก่อน ทว่าคราวนี้เป็นการบอกเล่าอย่าง

สมจริงสมจังเกี่ยวกับเรื่องชวนฟังของฮั่วเย่รู่ยที่ทำข้อสอบถูกแม้จะได้โจทย์มาผิดก็ตาม

เป็นเพราะพวกเขา เรื่องนี้ไม่ได้แค่แพร่กระจายไปด้วยความเร็วแสง แต่ยังถูกพูดถึงในทางที่เลวร้ายสุดๆ ด้วย

ฮั่วเย่รู่ยเคยได้แสงในโรงเรียนเพราะแก้โจทย์ข้อนี้ถูกแค่ไหน ตอนนั้นก็ตกที่นั่งลำบากมากเท่านั้น

แต่พวกกั้วตั้งลิ้นขึ้นชื่อเรื่องความก้าวร้าวและหัวแข็ง ฮั่วเย่รู่ยจึงไม่กล้าเข้าไปคุยกับคนพวกนั้นด้วยซ้ำ

ฮั่วผิงชวนตบโตะทำงานดังปังแล้วเอ่ยเสียงเข้ม “เจิ้งผิงซิง ไอ้เด็กเหลือขोनั่น”

ปฏิกิริยาแรกของฮั่วผิงชวนหลังเกิดเรื่องคือขอให้ทุกคนปิดขาวไว้ก่อน พวกครูนั้นค่อยๆ เพราะยังไว้หน้ากันบ้าง จะมีก็แค่เจิ้งผิงซิงที่กล่าวอย่างมาดมั่น “ครูเคยสอนพวกเรว่านักเรียนที่ดีไม่ควรพูดโกหก”

เล่นเอาฮั่วผิงชวนโมโหจนลมแทบจับ ภายหลังเขาไปดักคุยกับเจิ้งผิงซิงเป็นการส่วนตัวและใช้อำนาจในฐานะรองผู้อำนวยการกดดันอีกฝ่าย ทั้งๆ ที่ต่อหน้าเขาเจิ้งผิงซิงแสดงท่าทางหวาดกลัว แถมยังบอกเสียดิบตีว่าจะลองคิดดู แต่พอหันหลังเท่านั้นกลับปาวประกาศเรื่องนี้ออกไปทันที

ไม่รู้ฮั่วผิงชวนคิดไปเองหรือเปล่า แต่เขามีความรู้สึกว่านักเรียนรุ่นนี้ทั้งหัวรั้นและหลอกยากเป็นพิเศษ

ดวงตาฮั่วเย่รู่ยแดงก่ำด้วยความกังวลและเอ่ยอย่างเกลียดชัง “เจิ้งผิงซิง กับหลินเฉียนเป็นพวกเดียวกัน หมอนั่นต้องจงใจแน่เลย”

ฮั่วผิงชวนหรีดาลงเล็กน้อย เผยให้เห็นความชั่วร้าย “ฉันไม่ปล่อยเด็กสองคนนั้นไปแน่”

แต่ตอนนี้สิ่งที่ฮั่วเย่รู่ยกังวลกว่าก็คือสถานการณ์ของตัวเอง เขาถามอย่างขลาดกลัว “พ่อครับ สรุปล้มเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ข้อสอบที่พ่อเอามาให้ผมถูกต้องทั้งหมดเลยนะ”

พอพูดถึงเรื่องนี้ฮั่วผิงชวนก็หน้าเสียทันที แต่อยู่ต่อหน้าลูกชายเขาต้องพยายามรักษาท่าทีให้สงบนิ่งเอาไว้ จึงเอ่ยด้วยเสียงที่เบาลง “การคาดเดาเบื้องต้น

คืออาจเผลอไปโดนเป็นพิมพ์ตอนพรินต์ การจัดเรียงเลยมีปัญหา”

ข้อผิดพลาดที่ว่านั้นแปลกมาก ตัวอักษรมีการเปลี่ยนแปลงเพียงไม่กี่ตัว หากไม่อ่านใจห้อยอย่างละเอียด ขนาดคนออกข้อสอบอย่างจางคังปี้ยังไม่สังเกตเห็น แต่พอลำคำคัญไม่กี่คำเปลี่ยนไป ความหมายของใจห้อยทั้งหมดก็เปลี่ยนไปด้วย

หลังทราบเรื่องจางคังปี้ก็ตรวจสอบไฟล์ในคอมพิวเตอร์อีกครั้ง และพบว่าไม่มีข้อผิดพลาดใด ๆ ในไฟล์ต้นฉบับ สุดท้ายหลังจากคาดเดาแล้ว คาดเดาอีกก็สรุปได้เพียงว่าเป็นความผิดพลาดระหว่างการพรินต์ เพราะข้อสอบของโรงเรียนมัธยมที่สิบสองพรินต์โดยใช้เครื่องพิมพ์ของตนเองทั้งหมด สถานการณ์ที่เป็นไปได้มากที่สุดคือมีคนแตะโดนแป้นพิมพ์ระหว่างพรินต์โดยไม่ตั้งใจ ทำให้เนื้อหาในเอกสารเปลี่ยนไป

ฮั่วเย่รู่ย้าปากค้างหลังได้ยินข้อสรุปดังกล่าว “มันจะบังเอิญเกินไปไหม”

“คราวนี้เราโชคไม่ค่อยดี” ฮั่วผิงชวนถอนหายใจเอือก โชคไม่ค่อยดีอะไรกัน เขาทำงานในแวดวงการศึกษามาตั้งหลายปีไม่เห็นเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้ แต่นอกจากความบังเอิญพวกเขาก็ไม่พบคำอธิบายอย่างอื่นแล้ว

ฮั่วเย่รู่ยกระวนกระวายใจ “นั่นพวกเราจะทำยังไงกันต่อครับพ่อ ผมได้ยินว่าหลินหย่าจี้จะรายงานเรื่องพวกเราด้วย เป็นเรื่องจริงหรือครับ แบบนี้พ่อจะมีปัญหาหรือเปล่า”

ฮั่วผิงชวนถลึงตาใส่เมื่อเห็นลูกชายสติแตก “จะตื่นตูมทำไม แกคิดว่าฉันจะกลัวครูกระจอก ๆ นั้นหรือ”

ฮั่วผิงชวนเอ่ยพลางลูบหน้าอกบ่อย ๆ โดยไม่รู้ตัว บริเวณที่โดนหลินหย่าจี้เตะยังคงเจ็บแปลบ หลังพบว่าข้อสอบคณิตศาสตร์มีปัญหา หลินหย่าจี้เกือบจะพุ่งมาอัดเขากีกรอบ สุดท้ายแม้หลินเจี้ยนจะเข้ามาห้ามได้ทัน แต่สภาพเขาก็ดูน่าสมเพชอยู่ดี

เสียงฮั่วผิงชวนเย็นยะเยือกขึ้น “ถ้าหลินหย่าจี้ไปรายงานจริง ๆ ก็ดีนะสิ ฉันจะทำให้เขาได้เห็นและเข้าใจชัด ๆ ลึกที่ว่าตอนนี้ใครเป็นคนคุมโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง”

เห็นท่าทางไม่เกรงกลัวของผู้เป็นพ่อ ฮั่วเย่รู่ยถึงได้สงบลง “จริงหรือครับ พวกเราจะไม่เป็นไรจริง ๆ ใช่ไหม”

ฮั่วผิงชวนอดขัดใจไม่ได้เมื่อเห็นท่าทางอ่อนปวกเปียกของลูกชาย แต่กลัวเจ้าตัวจะทำอะไรขัดแย้งขัดขาตัวเอง จึงครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้วตอบว่า “คงถึงเวลาที่ฉันต้องบอกเรื่องนี้กับแกแล้ว”

ว่าพลางกวักมือเรียกลูกชายเข้าไปใกล้ ๆ แล้วเอ่ยเสียงเบา “ฉันสร้างคอนเนกชันกับเมืองบนไว้ตั้งนานแล้ว อย่าว่าแต่เศษสวะอย่างหลินหย่าจื้อเลย ต่อให้ครูทั้งโรงเรียนแห่กันไปรายงานก็ทำอะไรฉันไม่ได้”

ฮั่วเย่รู้ยตกตะลึง “จริงหรือครับ”

ฮั่วผิงชวนยิ้มเยาะ “ไม่ฉันแกคิดว่าใครจะเสนอชื่อแกเข้ารับโควตาละ ปี่หน้าตาแกชิวก็เก๋ชยณแล้ว คำพูดของเขาไม่มีผลอีกต่อไป ตำแหน่งนั้นกลายเป็นของฉันตั้งนานแล้ว ตอนนี้คำพูดของฉันต่างหากที่เป็นคำสั่งสูงสุด ในโรงเรียน”

ฮั่วเย่รู้ยดีใจทันที เห็นภาพตัวเองกำลังจะได้สืบทอดบัลลังก์ราง ๆ “ผู้อำนวยการชิวก็ทำอะไรพ่อไม่ได้เหรอ”

ฮั่วผิงชวนแค้นหัวเราะ “ครั้งนี้แกเห็นตาแกชิวกล้าจับผิดฉันไหมล่ะ ตาแกนั้นรู้สถานการณ์ดีกว่าครูพวกนั้น รู้ว่าตอนนี้ใครก็ทำอะไรฉันไม่ได้”

มูมปากเขากระตุกขณะพูด “เพราะไม่อยากให้โจ่งเจิ้งเกินไปหรอกนะ ไม่อย่างนั้นลูกชายของหลินหย่าจื้อไม่มีโอกาสได้รับการเสนอชื่อด้วยซ้ำ แต่เจ้านี่กลับอยู่ดีไม่ว่าดี นอกจากจะไม่รู้จักสำนึกบุญคุณแล้ว กล้าดียังไงมาหาเรื่องกันในเมื่อเป็นแบบนี้ ฉันจะทำให้เห็นเองว่าคนที่ย่อโมโหฉันจะมีจุดจบยังไง”

คราวนี้ฮั่วเย่รู้ยถึงรู้สึกโล่งใจในที่สุด ใบหน้าฉายแววพึงพอใจ “ดีเลยครับ สองพ่อลูกแซ่หลินเล่นเราไว้เจ็บแสบมาก พ่อห้ามปล่อยพวกเขาไปง่าย ๆ นะ”

“ฉันจะทำอะไรไม่จำเป็นต้องให้แกมาสอน” ฮั่วผิงชวนตัวตลึงตามองด้วยสีหน้าขัดอกขัดใจ “แกเอาเวลาไปจัดการเรื่องของตัวเองให้ดี อย่าถ่วงขัดขวางขาฉันก็พอ”

ฮั่วเย่รู้ยยื่นคอเล็กน้อยพลางเอ่ยอย่างกล้ากลืน “พ่อครับ แต่ตอนนี้เพื่อนในห้องไม่คุยกับผมเลย ผมควรทำยังไงดี”

ฮั่วผิงชวนตบหัวเขาหนึ่งป้าบอย่างเหลืออด “เฉลยทั้งหมดอยู่ในมือแท้ ๆ แกยังทำพลาดแบบนี้จะโทษใครได้”

ฮั่วเย่รู่ยเจ็บใจ “ผมจะไปรู้ได้ไงว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น...” เขาไม่กล้าบอกตรง ๆ ว่าอันที่จริงเขาทำโจทย์ข้อนั้นไม่เป็นด้วยซ้ำ ก็แค่ท่องจำคำตอบเข้าไปขนาดตอนสอบเขายังกวาดตาอ่านโจทย์แค่คร่าว ๆ ต่อให้ตั้งใจตรวจสอบโจทย์อย่างละเอียด เขาก็คงไม่เอะใจอยู่ดี

แต่ขึ้นชื่อว่าลูกในไส้ สุดท้ายฮั่วผิงชวนก็ตีเขาไม่ลง สงบสติอารมณ์อยู่ครู่ใหญ่ถึงเอ่ยขึ้น “แกไม่ต้องสนใจเพื่อนพวกนั้นแล้ว พวกเขามีตหามีแววแยกแยะไม่ออกว่าใครควรคบไม่ควรคบ แกอย่าไปเสียเวลากับคนพวกนี้เลย พอผลไควตาออก ต่อไปแกก็คือว่าที่นักศึกษามหาวิทยาลัย F แล้ว ส่วนพวกไร่ประโยชน์ที่ไม่รู้ว่าอนาคตจะสอบได้ที่ไหนคู่ควรจะเป็นเพื่อนกับแกหรือเปล่าก็ไม่รู้”

ฮั่วเย่รู่ยจินตนาการถึงภาพอนาคตที่ฮั่วผิงชวนวาดไว้ให้ ใบหน้าเผยความปลื้มอย่างกลั่นไม่อยู่ “เข้าใจแล้วครับพ่อ”

เพราะการยื่นขอไควตาที่ไม่สมเหตุสมผลและข้อสงสัยว่าได้รับเฉลยข้อสอบล่วงหน้า ทำให้ช่วงนี้ฮั่วเย่รู่ยถูกมองแรงจากคนทั้งโรงเรียน แม้แต่เพื่อนร่วมชั้นห้องคิงที่รักใคร่กลมเกลียวกันมาตลอดยังเมินเฉยต่อเขา เรื่องนี้ทำให้ฮั่วอดใจในช่วงแรก แต่หลังจากได้รู้ว่าฮั่วผิงชวนมีอำนาจเพียงใด ฮั่วเย่รู่ยก็ทำตามคำแนะนำของผู้เป็นพ่อ แก้วตัวไปเพียงว่าตนเคยทำโจทย์คล้าย ๆ กันมาก่อน จึงเขียนคำตอบลงไปโดยไม่ได้อ่านโจทย์ให้ถี่ถ้วน ปรากฏว่าพวกครูไม่กล้าคาดคั้นเขาไปมากกว่านั้นจริง ๆ ส่วนเพื่อนร่วมชั้นยังทำอะไรเขาไม่ได้เลย

ความกังวลและหวาดกลัวในตอนแรกของฮั่วเย่รู่ยอันตรธานหายไป เขาเปลี่ยนบุคลิกที่เคยระแวดระวัง แม้ไม่ถึงกับทำตัวเย่อหยิ่ง แต่ก็ไม่เหลือความร้อนตัวอีกต่อไป ท่าทางการพูดกับเพื่อนร่วมห้องที่ดูถือเนื้อถือตัวยิ่งทำให้ทุกคนรู้สึกไม่พอใจเข้าไปใหญ่

ทว่าความไม่พอใจของนักเรียนไม่ส่งผลต่อฮั่วผิงชวนแม้แต่น้อย ไม่กี่วันต่อมาก็มีข่าวออกมาว่า หลังจากการคัดเลือกและประเมินผลโดยสำนักงานการรับสมัครประจำมณฑล คุณสมบัติโดยรวมของฮั่วเย่รู่ยยอดเยี่ยมมาก แถมคะแนนสอบยังโดดเด่น สำนักงานการรับสมัครจึงตัดสินใจเสนอชื่อเขาเป็น

นักเรียนโศกตาเพียงคนเดียวของโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง

เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ไปทั่วโรงเรียนมัธยมที่สิบสองทันที ชาวที่ว้า
ขั้นตอนการยื่นโศกตาของฮั่วเย่รู้ต้องสงสัยว่าเป็นการทุจริตลึกลับหนาหู แคม
เหตุผลที่แก้ตัวก็ฟังไม่ขึ้น เดิมทีทุกคนคิดว่าบุคคลที่อยู่เบื้องหลังน่าจะรวมมือ
ไปแล้ว ไม่มีใครคาดคิดว่าเรื่องราวจะดำเนินไปในทิศทางที่ทุกคนไม่อยากจะให้เป็น
มากที่สุด

อย่าว่าแต่นักเรียนเลย แม้แต่ครูชั้นมัธยมปลายปีที่สามยังแปลกใจกัน
ถ้วนหน้า หลังจากเกิดเรื่องพวกนี้ขึ้น เดิมทีทุกคนคิดว่าอย่างน้อยผู้อำนวยการชีวิต
จะออกมาเรียกร้องความเป็นธรรมให้หลินเฉียน แต่ท้ายที่สุดเมื่อผลออกมา
เช่นนั้น กลับเป็นผู้อำนวยการชีวิตด้วยซ้ำที่ประกาศให้ทุกคนทราบ และยังดูออกว่า
เจ้าตัวก็อับจนหนทางเช่นกัน

ในตอนนี้องทุกคนถึงค่อย ๆ ตระหนักได้ว่าเบื้องหลังเหตุการณ์ผิดปกติ
ต่าง ๆ ที่เกิดในโรงเรียนตลอดช่วงนี้บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงชั่วอำนาจ ครูที่
ไหวตัวเร็วหน่อยเลือกข้างกันเสร็จเรียบร้อย อย่างน้อยก็เอาตัวรอดได้ ส่วน
ครูที่เคยมีประเด็นกับฮั่วผิงชวน โดยเฉพาะครูประจำชั้นของหลินเฉียนกับ
เจิ้งผิงชิง ในที่สุดตอนนี้ก็ตระหนักได้เช่นกันว่าชีวิตต่อจากนี้ของพวกเขา
คงลำบากแล้ว

คนเดียวที่ยืนตีปรีดากับเรื่องนี้มีเพียงเคอไฉ่จูที่เกาะแข่งเกาะขาฮั่วผิงชวน
อย่างเหนียวแน่นมาตั้งแต่ต้น เพราะหลินเฉียนและเจิ้งผิงชิง เคอไฉ่จูที่ชอบ
วางอำนาจบาตรใหญ่จึงถูกกดขี่อย่างหนักกระยะหนึ่ง แต่ตอนนี้เมื่อทิศทางของ
อำนาจชัดเจนแล้ว เคอไฉ่จูที่อดทนอดกลั้นมานานจึงลุกขึ้นมาตำหนิครูที่เคย
เป็นปฏิปักษ์กับเธอทีละคนอย่างเก็บกด ซึ่งหงเฮ่ออี้กับไปเยียนจูเป็นคนแรกที่
โดนหลอนด่าเสียละเทะ

แน่นอนว่าถ้าไม่ใช่เพราะกลัวโดนซ้อม คนที่เคอไฉ่จูอยากด่าที่สุดก็คือ
หลินหย่าจื้อ

หลังวางอำนาจเป็นผู้นำในห้องพักครูจนพอใจแล้ว สมอของเคอไฉ่จู
ก็ผุดความคิดหนึ่งขึ้นมา เธอขออนุญาตฮั่วผิงชวนเดี๋ยวนั้นแล้วชวนเรียก
ครูสองคน “คุณแล้วก็คุณ มาช่วยฉันย้ายข้าวของกลับไปห้องทำงานเดิม

ของฉันด้วย”

ไปเยี่ยมजूได้ยืนเช่นนั้นก็เอ่ยเป็นพัลวัน “ครูเคอ ห้องนั้นเป็นที่ดีของเด็กๆ ไม่ใช่เหรอครับ ทำไมคุณถึง...”

“ฉันว่าคุณคงจะตาบอดจริง ๆ ลินะ” เคอโหลจูเอ่ยแทรกอย่างไม่สบอารมณ์ “นั่นเป็นเพราะผู้อำนวยการชีวมองผิดคิดว่าหลินเจียนเป็นนักเรียนที่น่าชื่นชมต่างหาก ผลเป็นไงล่ะ สุดท้ายก็ไม่ได้โควตา เด็กแบบนี้ยังมีสิทธิ์จะใช้ห้องทำงานของฉันต่อไปอีกเธอ”

“ผู้อำนวยการฮั่วสั่งมาแล้วว่านั่นเป็นห้องทำงานของฉัน ไม่อนุญาตให้นักเรียนเข้าไปใช้อีก” เคอโหลจูเอ่ยจบพร้อมมองค้อนไปเยี่ยมजूวับหนึ่ง แล้วเดินวกเข้ามาหาแรงงานผู้ไม่รู้ชื่อไหนเห็นสองคนไปยังห้องทำงานเล็กของตัวเอง

ตอนนี้เป็นเวลาพักเที่ยงซึ่งไม่ควรมีคนอยู่ในห้องทำงาน แต่ทันทีที่เคอโหลจูผลักประตูเข้าไปกลับเห็นหลินเจียนกับเจิ้งผิงซิงอยู่ข้างใน ทั้งคู่กำลังนั่งแนบชิด ไม่รู้คุยอะไรกันอยู่ พอได้ยินเสียงเปิดประตูก็เงยหน้าขึ้นมองอย่างพร้อมเพรียง

หลินเจียนมองเคอโหลจูด้วยความสงสัยแล้วเอ่ยยิ้มๆ “ครูเคอมาทำอะไรเหรอครับ”

เคอโหลจูยิ้มเยาะอย่างลำพองใจ ก่อนปิดมือนักเรียนทั้งสองอย่างกับไล่แมลงวัน “นี่มันห้องทำงานฉัน ต่อไปพวกเธอไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาอีก”

หลินเจียนกับเจิ้งผิงซิงไม่ใช่นักเรียนไร้เดียงสา ไม่ถามด้วยซ้ำว่า “ทำไม” แค่ลุกขึ้นยืนแต่โดยดี หลินเจียนเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ครูเคอแน่ใจเหรอครับว่าจะใช้ห้องทำงานห้องนี้จริง ๆ”

เคอโหลจูขมวดคิ้ว “พูดอย่างนี้หมายความว่าไง”

“เปล่าหรอกครับ” หลินเจียนเอ่ย “ถ้าครูอยากใช้เราให้ยืมก็ได้”

เจิ้งผิงซิงพยักหน้า “เรื่องแค่นี้เอง นึกว่าจะมาปล้นไข¹ซะอีก”

¹ เรื่องตลกที่เล่าว่ามีสาวชาวบ้านคนหนึ่งถือตะกร้าไข่จะไปขายในเมือง แต่ระหว่างทางเจอกลุ่มโจรชุมชื่นใจ หลังเสร็จกิจพวกโจรกลัวหญิงสาวจะร้องขอความช่วยเหลือจึงหนีไป ทว่าหญิงสาวกลับลุกขึ้นปัดฝุ่นตามตัวแล้วเอ่ยว่า “เรื่องแค่นี้เอง ฉันนึกว่าจะมาปล้นไขซะอีก”

แน่นอนว่าเคอไฉ่จูไม่เข้าใจเรื่องปล้นไข่อะไรนั้น แต่เธอเข้าใจที่หลินเจี้ยนพูดจริงไม่โหยกใหญ่ “ให้ยืมให้ยืมอะไร อย่าบอกนะว่าพวกเธอคิดว่าห้องทำงานห้องนี้เป็นของพวกเธอจริงๆ”

หลินเจี้ยนแยมยิ้มแล้วหันไปสบตากับเจิ้งผิงซิง ทั้งสองคร้านจะต่อล้อต่อเถียงกับเคอไฉ่จู จึงเดินอาดๆออกไปโดยไม่กล่าวลาลักคำ

เคอไฉ่จูไม่เคยโดนหยามแบบนี้มาก่อน เธอโกรธควั่นอกหูและตะโกนไล่หลังพวกเขา “ไม่มีมารยาท ใครสั่งใครสอนให้พวกเธอไม่รู้จักเคารพผู้ใหญ่แบบนี้”

เจิ้งผิงซิงหันกลับมา วางแขนพาดไหล่หลินเจี้ยนขณะมองเคอไฉ่จูอย่างเฉยเมย “ครูเคยคิดว่าผมเคารพครูไหมล่ะครับ”

แววตาเขาเฉยชา ไม่มีแม้แต่ความดูหมิ่นดูแคลน ทว่าการมองแบบไม่แยแสนั้นกลับทำให้เคอไฉ่จูพลันหนาวสั่นไปทั้งตัว

เคอไฉ่จูรับมือกับเด็กเกรमानับไม่ถ้วน แต่ไม่เคยพบเห็นใครที่เหมือนเจิ้งผิงซิงมาก่อน รวากับเขาส่งรู้ความเปราะบางและเบื้องลึกเบื้องหลังของสิ่งที่เรียกว่าบารมีของครูอาจารย์แล้วดขยี้มันเบาๆ เขาไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลยด้วยซ้ำ แค่อายตานั้นก็ทำให้เคอไฉ่จูหนาวเหน็บไปถึงกระดูก

เคอไฉ่จูพยายามปลอบใจตัวเองว่าเธอแค่คิดไปเอง นักเรียนปากไม่สิ้นกลืนน้ำนมจะไปรู้เรื่องอะไร สิ่งสำคัญที่สุดในตอนนี้คือโรงเรียนมัธยมที่สิบสองกำลังจะเปลี่ยนผู้อำนวยการ เธอซึ่งลงเรือลำใหญ่ของฮั่วผิงชว่นเป็นคนแรกที่กำลังจะก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดในหน้าที่การงานเช่นกัน

ฮั่วเย่รู่เป็นอีกคนที่ปลื้มอกปลื้มใจไม่ต่างกับเคอไฉ่จู หลังทราบข่าวว่าผลโหวตได้รับการยืนยันแล้ว ความกังวลที่เหลืออยู่ในใจเขาก็อันตรธานไปจนหมดสิ้น สิ่งที่พ่อเขาบอกเป็นจริงตามที่คาดไว้ โรงเรียนมัธยมที่สิบสองอยู่ภายใต้การปกครองของพ่อเขา ส่วนเขาก็ได้กลายเป็นเจ้าของโรงเรียนอย่างเต็มภาคภูมิจริงๆ สักที

สองสามวันมานี้ฮั่วเย่รู่เป็นสนามอารมณ์ของคนในห้องเรียน ตอนนี้จึงทนไม่ไหวอีกต่อไป ตั้งวงคุยกันอย่างออกรสกับกลุ่มเพื่อนสนิท “สำนักงานการรับสมัครประจำมณฑลตัดสินอย่างยุติธรรมที่สุด ต่อให้มีบางคนอิจฉาฉัน

จนปล่อยข่าวลือเสีย ๆ หาย ๆ เกี่ยวกับฉันในโรงเรียน แต่ความยุติธรรมย่อมชนะเสมอ ที่นี้ทุกคนคงรู้แล้วใช่ไหมว่าฉันเป็นผู้บริสุทธิ์”

พวกฟองที่รายล้อมเขาพยักหน้าหงิก ๆ พวกเขาสนใจพูดเสียงดังให้คนทั้งห้องได้ยิน เพื่อนร่วมห้องคนอื่น ๆ ได้ยินดังนั้นก็มองหน้ากัน ต่างโมโหแต่ไม่กล้าออกเสียง

เจียงถึงจวินกับฟู่อี้เพยช่วยกันดิ่งสวี่เหยาสุดชีวิต “อาเจียนบอกว่าอย่ามีเรื่องไ้”

สวี่เหยาทุบโต๊ะอย่างเดือดจัด “ไอ้คางคกขึ้นวอ”

ฮั่วเย่รู่พูด ๆ อยู่ทางตาก็เหลือบไปเห็นหลินเฉียนเดินเข้ามาในห้องเรียน เขาอดไม่ได้ที่จะลุกไปหาอีกฝ่ายแล้วยืมให้อย่างเห็นอกเห็นใจ “เพื่อนหลิน นายอย่าเสียใจไปเลยนะ เก่ง ๆ อย่างนายต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยดี ๆ ได้อยู่แล้ว”

หลินเฉียนทำหน้า “สอบเข้ามหาวิทยาลัย? สอบเข้ามหาวิทยาลัยอะไร”

ฮั่วเย่รู่ประหลาดใจ “ก็เพื่อนหลินไม่ได้โควตาแล้ว หรือว่าจะไม่สอบเข้ามหาวิทยาลัยด้วยงั้นหรือ”

หลินเฉียนดูแปลกใจยิ่งกว่าเขา “นี่เพื่อนฮั่วยังไม่รู้หรือเธอ เมื่อที่สำนักงานการรับสมัครประจำมณฑลแจ้งมาว่าคะแนนสอบรายเดือนครั้งที่สองของเพื่อนฮั่วมีปัญหา ตอนนั้นเลยจำเป็นต้องตรวจสอบเอกสารการยื่นโควตาอีกครั้ง”

คราวนี้ฮั่วเย่รู่ซ็อกของจริง ดวงตาเบิกโพลงทันใด “นายพูดเรื่องอะไร”

หลินเฉียนเลิกคิ้ว “เมื่อที่ผู้อำนวยการชีวเรียกฉันเข้าไปพบ ท่านบอกว่าเรื่องของเพื่อนฮั่วกำลังถูกพูดถึงในสังคมเป็นวงกว้าง คราวนี้เบื้องบนคงปกป้องนายไม่ได้แล้วละ”

ความคิดของฮั่วเย่รู่ดีกันยุ่งเหยิง ช่วงขณะหนึ่งเขาไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าหลินเฉียนหมายถึงอะไร เรื่องนี้นั้นจะไปเกี่ยวกับสังคมได้อย่างไร

หว่าก่อนที่เขาจะคิดอะไรออก จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะยาวเหยียดดังก้องห้องเรียน “ฮา ๆ ๆ ๆ ๆ...”

ทุกคนหันไปมองอย่างพร้อมเพรียง ก่อนพบว่าสวี่เหยาที่ตอนแรกถูกเพื่อนจับไว้หลุดพ้นจากพันธนาการแล้ว กำลังตบโต๊ะพลาทหัวเราะอย่างสะใจ

เมื่อเห็นทุกคนมองมา สวีเหยา ก็ส่งสัญญาณให้เจียงถึงจวิน “จัดไป!”

เจียงถึงจวินพยักหน้าก่อนจะตะโกนอย่างฮึกเหิม “กรรมดีกรรมชั่วย่อม
ได้รับการตามสนอง!”

ฟู่อี้เฟยชี้เพดานแล้วตอบอย่างรู้กัน “กฎแห่งสวรรค์ยุติธรรมเสมอ!”

พานฉีบัวกระหึ่มเท้าแล้วลากเสียง “หากไม่เชื่อลองแหงนหน้าขึ้นมอง...”

สวีเหยาชี้ไปที่ฮั่วเย่รู่ย์แล้วกล่าวปิดท้ายเสียงดังกึกก้อง “จะเห็นว่าสวรรค์
ไม่เคยปรานีใคร...”

ฮั่วเย่รู่ย์ “...”

หลินเหียน “...”

เพื่อนคนอื่นๆ ถูกอกถูกใจจนต้องลุกขึ้นปรบมือ

ศัตรูเก่าเกิดใหม่พร้อมกันในวันวิวาห์ 2
和宿敌结婚当天一起重生了

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《和宿敌结婚当天一起重生了》(He Su Di Jie Hun Dang Tian Yi Qi Chong Sheng Le)
Author © 林知落 (Lin Zhi Luo)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8167-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ชาลาล, ชมชวัญ ทั้งสุบุตร
บรรณาธิการต้นฉบับ ธนิดา เจริญทรัพย์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น
ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ ลีนแต่ • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร วรณรวิ, อัมไพวรรณ ยศศิริพันธุ์

เพื่อเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของเพื่อนๆ ทุกคนให้ดีขึ้น
นักเรียนดีเด่นอย่างหลินเจี้ยนจึงจับมือกับหัวโจกเด็กกาอย่างเจิ้งผิงซิง
สร้างกลุ่มตัวและ ‘ทรอนด์’ การเรียนใหม่ที่สิ้นสะท้อนโรงเรียนมัธยมที่สิบสอง
ขณะที่ทั้งสองพยายามอย่างหนัก ‘ศัตรูเก่า’ ที่แท้จริงก็ดาหน้าเข้ามาต่อเนื่อง
ทั้งลู่รองผู้อำนวยการที่จ้องจะแย่งโควตาเรียนต่อของหลินเจี้ยน
ทั้งแม่เลี้ยงที่ตั้งใจอุปการะของครอบครัวเจิ้ง

และความสัมพันธ์ซับซ้อนกับคนรอบกายมากมายที่ต้อง ‘สร้าง’ และ ‘ผสาน’ ใหม่อีกครั้ง
แล้วทั้งคู่ผู้มาจากอนาคตจะเปลี่ยนแปลงเรื่องทั้งหมดอย่างไรดี

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8059-0

9 786161 880590

